mad kurjaste wastopannid ja törkusid, siis sadeti hädda pärrast ka sured koerad nende peäle, kes purrelessid ja hirmsaste neid kisksid, ja, kedda ial neist ülleannetumattest kiñni sadi, neid hirmutati rängaste, sest et nemmad sedda wäärt ollid. Wimaks tullid siis need üllejänud kül jalle taggasi, agga mis naad muud eest leidsid, kui kibbedat waewalist ello. Suur olli se kahjo, mis nemmad ollid maiamehhele ja teistele teinud; suur olli se hädda, mis nüüd se läbbi nende ennaste kaela peäle tulli, ja nemmad näggid selgeste et üksi, ilma wallitsusseta, ei ial sa korda, egga süñni rahhoga ellada. Hea hulk neist olli jo otsa sanud, muist karesid ikka weel sedda hirmo ja kanget nuhtlust tullewad, mis kangeka lusse läbbi teninud ollid, ja keik wiimsed näggid mitmest asjast

jast ennesel pudo ollewad, sest toito olli hopis kassinaminne anda, kui tännini, ja tö läks ka raskemaks. Kül wandusid nüüd sedda pettist rehhast, kes wallega neid olli hukka saatnud, agga mis se nüüd ennam aitis? —

Tallopoiad ja keik wiimsed allamad ei olle kül mitte lojukste sarnatsed. Nemmad on innimessed, kellel moistus ja tahtminne lodud on, agga siiski on ka neil saatjat, juhhatajat, wallitsejat tarwis. Üllemaid peab ollema, kes allamattel oigust moistwad, neid hoidwad ja nende eest keikipiddi hoolt kandwad. Ello pölwed on mitmesuggused ma peäl, ja sedda möda, kui se pölli üllem ehk allam on, sedda möda on ka iggaühhel pölwel wallitsust ja toimetamist tarwis. Selle ma-

Eesti Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 18